

læggets Nedsættelse, 14 Mill. Kr., ved de forskellige Nedskæringer, 17 Mill. Kr., og saa ved Laaneloven med dens 10 Mill. Kr. om Aaret; hertil kommer saa, har den højtærede Finansminister stillet i Udsigt, Fornyse af Chokoladeskatten, Restaurationsskatten og Luksustolden; paa den Maade fik Ministeren efter Fradrag af Skattenedgangen 43 Mill. Kr. tilovers til Imødegaaelse af Tillægsbevillingerne og det, han kaldte mulige Skuffelser med Hensyn til Indtægtsindgangen. Man spørger uvilkaarligt, om dette Stykke Finansplan, om disse 43 Mill. Kr. virkelig er nok i Tider som dem, vi er inde i, om man har Grund til at vente, at vi kan komme saa let over Aaret 1923—24. Jeg maa sige, at med de svundne tre Aar bag mig tror jeg i høj Grad paa Skuffelser som dem, Finansministeren ogsaa tænkte sig Muligheden af at kunne opleve i den kommende Tid. Thi det, der skal bringe mere Indtægt, det er Orden og Økonomi, det er Arbejde, det er Produktion. Saa længe man ikke vil bøje sig for disse uafviselige Krav, saa længe man ikke for Alvor vil bidrage til at bringe de 60 000 Par Hænder i Virksomhed, er Mulighederne for ordnede økonomiske Forhold heller ikke til Stede. I en Artikel forleden i „Finanstiden“ — som jo ikke er noget socialdemokratiske Blad — stod der den Sætning at læse: Saa længe der intet gøres for at skabe økonomisk Basis for den hele Folkehusholdning, er Bunden ikke naaet. Disse Ord er utvivlsomt sande. Saa længe man ikke vil foretage noget alvorligt for at skaffe den solide Basis for hele Folkehusholdningen, det vil sig Gang i Produktionen, Genrejsning af det Erhvervsliv, som er lammet gennem de sidste tre Aar, saa længe Ministeriet ikke gaar i Spidsen og erkender denne Nødvendighed, saa længe kan vi heller ikke med Tillid i de kommende Dage yde Medvirkning til Foranstaltninger, som under disse Forhold efter vor Mening kun vil virke som Vand i et bundløst Kar.

Finansministeren søger at klare sig for de nærmeste Dage, aabenbart ihukommende det gamle Ord: Efter os kommer Syndfloden. Og det er vel forstaaeligt; efter den Tid, der er gaet forud, efter de Vanskeligheder, der overhovedet har optaarnet sig, er der vel mange, der forstaaer, at dette Ministerium ikke har andet for Øje end:

hvorledes klarer vi os over den første Uges Tid. Men paa den Maade synes jeg ikke, Rigsdagen kan tage paa Tingene; Rigsdagen maa dog af Hensyn til de Interesser, den er sat til at varetage, kræve mere Plan og Orden, først og fremmest mere Arbejde for at bringe Produktionen i Gang, før Rigsdagen kan føle, at der er sikker Grund under Fødderne. Betragter man nemlig de øvrige Led af det Stykke Finansplan, der foreligger, peger de blot i Retning af forværrede Forhold. Det, der ligger ved Siden af disse 10 Mill. Kr. om Aaret gennem det nye Statslaan, peger kun i Retning af, at der vil fremkomme yderligere Vanskeligheder. Tjenestemændene skal altsaa bidrage 14 Mill. Kr. til Sikring for den kommende Tid, foruden at de skal bidrage 2³/₄ Million ved Afgang i Dyrtidstillæget. Disse 14 Mill. Kr.s Nedsættelse af det saakaldte Konjunkturtillæg synes urimeligt. Jeg haaber ikke, dette kan gennemføres. Det er det konservative Folkeparti, der her har den afgørende Stemme, og som afgør, om Funktionærerne og Embedsmændene skal have denne Afgang paa 14 Mill. Kr. i Konjunkturtillæget. Vi er ikke sindede at følge Planen om denne Nedgang, og vi beklager i høj Grad, at man ikke fra Ministeriets Side har taget Forliget med Tjenestemændene, da man kunde faa det. Jeg synes, det var et forstandigt og rundeligt Tilbud, Tjenestemændene gav under Forhandlingerne: en Nedgang ogsaa af Konjunkturtillæget svarende til Prisnedgangen. Det er dog temmelig urimeligt at komme netop i Tider, hvor der er stærk Prisstigning paa Livsfornödenheder, og sige: Nu skal I af med 14 Mill. Kr. af et Konjunkturtillæg, som — det paastaar jeg — aldeles ikke var givet, for at det skulde afdrages saa hurtigt, som der nu er Tale om. Skulde der overhovedet være nogen Rimelighed for at afdrage det, skulde der være sket en væsentlig Ændring i hele Prisniveauet forinden. Men paa den Basis, som Tjenestemændene foreslog en Ordning paa, var der jo Mening i det. Der var Mening i at følge Prisfaldet ogsaa for disse Lønningsdeles Vedkommende. Den af Ministeriet foreslaaede 14 Millioners Nedskæring med en ganske kolossal Nedskæring for en vis Gruppe af Tjenestemænd, de ugifte, hvis